

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ αὐτοῦ (6η Δεκεμβρίου)

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος στὸ Λεωφορεῖο (*)

«**Τ**ΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ τοῦ 1965, ἓνα λεωφορεῖο γεμᾶτο κόσμο πήγαινε γιὰ μία πόλι τῆς Ρωσίας. Παραπλευρῶς τοῦ σωφῆρ, ἐκάθητο ἓνας ἔβδομηνταπεντάρης, μὲ ἄσπρα γένεια, ψηλὸς καὶ “κοτσουνᾶτος”. Φοροῦσε χονδρὸ παλτὸ μὲ γούνινο γιακὰ καὶ γούνινο καπέλο μὲ “ἄφτιά”. Τὸ λεωφορεῖο πήγαινε σιγά, λόγῳ τοῦ χιονιοῦ ποὺ ἔπεφτε ἔξω.

Σὲ κάποια στροφή, οἱ ἄλυσίδες τῶν πίσω τροχῶν, ποὺ τὶς βάζουν γιὰ νὰ μὴν γλιστροῦν στὰ χιόνια καὶ τοὺς πάγους, ἔφυγαν. Τὸ αὐτοκίνητο “ντελαμπάρησε” καὶ παρ’ ὀλίγον νὰ συγκρουσθῆ μὲ ἄλλο γεμᾶτο λεωφορεῖο. Ὁ σωφῆρ ἔχασε τὸν ἔλεγχο τοῦ αὐτοκινήτου καὶ ὄλων οἱ καρδιὲς ἐσκίρτησαν. Τελικά, τὰ δύο αὐτοκίνητα στάθηκαν τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο σὲ ἀπόστασι μόλις δύο ἑκατοστομέτρων, χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε.

Τότε, ὁ γέρος ἔκανε τὸν σταυρὸ του καὶ φώναξε: “Δόξα Σοι, Κύριε! Δόξα Σοι! Εὐλογημένο τὸ ὄνομά Σου, Παναγία μου, ποὺ μᾶς ἔσωσες...”. Σὲ λίγα λεπτά, τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο ἔφυγε. Ὁ σωφῆρ καὶ ὁ βοηθός του κατέβηκαν γιὰ νὰ βάλουν τὶς ἄλυσίδες.

Ἐνας νεαρός, χαμογελώντας, ἄνοιξε συζήτησι μὲ τὸν γέρο.

–Μὲ συγχωρεῖς, γέροντα, εἶπε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ γέλια ποὺ σὲ ἄκουσα νὰ ἐπικαλῆσαι τὶς ἀνύπαρκτες οὐράνιες δυνάμεις καὶ νὰ σταυροκοπιέσαι... Ἡ συνήθεια, βεβαίως, εἶναι δευτέρα φύσις. Βλέπω πὼς φορεῖς καὶ διακριτικὸ ἐπιστήμονος. Ἀλλὰ στὴν ἐποχὴ μας, ἐν ἔτει 1965, εἶναι μία παραφωνία.

Ἡ συζήτησι τράβηξε τὴν προσοχὴ ὄλων.
Ὁ γέρος, χωρὶς νὰ στενοχωρηθῆ, εἶπε:

– Πολὺ-πολὺ εὐχαρίστως, νεαρέ μου σύντροφε, θὰ σᾶς ἀπαντήσω. Καί, ἂν θέλετε, νὰ κάνω αὐτοκριτικὴ... Λοιπόν, ξεύρετε τί νομίζω; Ὅτι ὄλοι μας εἴμαστε κάπως ὑποκριταί... Ὅλοι μας παριστάνομε ὅτι εἴμεθα ἄθεοι, ἀφωσιωμένα μέλη τοῦ Κόμματος, μὲ βαθεῖες γνώσεις τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ πολλὰ ἄλλα. Καὶ ὅμως, φτάνει καμμία φορὰ ἓνα τόσο δά, γιὰ νὰ ἐκδηλωθῆ ὁ πραγματικὸς ἄνθρωπος, ποὺ εἶναι μέσα μας. Νά, ὅπως συνέβη καὶ τώρα! Ἦταν

ἄρκετὸ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα νὰ τὸ ἀποδείξη... Ἐπειδὴ κάθεσθε σ' αὐτὴ τὴν θέση, δὲν μπορούσατε, βεβαίως, νὰ δῆτε καὶ σεῖς τὸ τί ἔγινε πίσω μας. Ἐγώ, ποὺ κάθομαι ὅμως πλαγίως, εἶδα τουλάχιστον ἄλλους 8-10 νὰ κάνουν τὸν σταυρό τους. Εἶναι κάτι μέσα μας, ποὺ ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ τὸ ξερριζώσουμε, γιὰτὶ θὰ ἦταν σὰν νὰ ξερριζώναμε τὰ ἴδια μας τὰ σωθικά. Ἐτσι, κάθε μέρα ὄλοι μας ὑποπίπτομε σὲ “σφάλματα”, δηλαδὴ ἐνθυμούμεθα, ὅτι ὑπάρχει κάποια μεγάλη, ἄγνωστη ἀγαθὴ δύναμις, ποὺ ἐμεῖς κάνουμε ὅτι τὴν ἀγνοοῦμε.

– Αὐτό, σᾶς βεβαιώνω, ὅτι ποτὲ δὲν συμβαίνει προσωπικὰ μ' ἐμένα, ... εἶπε ὁ νεώτερος.

Ὁ γέρος χαμογέλασε καὶ εἶπε:

– Θὰ μοῦ ἐπιτρέψης νὰ σὲ διαψεύσω, ἀγαπητὲ σύντροφε... Διότι, μόλις πρὸ ὀλίγου, εἶπες: “Αὐτὰ στὴν ἐποχὴ μας, ἐν ἔτει 1965, εἶναι μία παραφωνία...”. Ποιὸς ἦταν ὁ λόγος νὰ θυμηθῆς, ὅτι 1965 χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ γεννήθηκε ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, Ἰησοῦς Χριστός;!...

– Αὐτό, νὰ σοῦ πῶ, σύντροφε, εἶπε ὁ νεώτερος, ἀφοῦ κοντοστάθηκε λίγο, εἶναι κακὸ ἀπομεινάρι κακοῦ παρελθόντος, ποὺ πρέπει ὀριστικὰ νὰ ἐκλείψη κι αὐτό. Ἐτσι, ὅπως τὰ λέτε σεῖς, θὰ μᾶς πείσετε ὅτι συμβαίνουν καὶ θαύματα!...

Ὁ γέρος ἔμεινε ἓνα-δύο λεπτὰ σιωπηλὸς καὶ ὕστερα εἶπε:

– Ναί, ἀγαπητέ, ὑπάρχουν καὶ θαύματα τοῦ Θεοῦ, στὰ ὁποῖα θὰ πιστεύσης καὶ σὺ ὁ ἴδιος, ὅπως θὰ πιστεύσουν καὶ ὄλοι ὅσοι εἶναι ἐδῶ. Ὅταν ὅμως θὰ τὰ δῆς, θὰ ὑποχρεωθῆς σὲ ἀναγκαστικὴ σιωπὴ,

διότι, ἂν μιλήσης, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σὲ κλείσουν σὲ καμμία ψυχιατρική κλινική...

Τὸ λεωφορεῖο εἶχε βγεῖ στὴν κεντρικὴ ἄρτηρία. Τὸ πυκνὸ χιόνι εἶχε σταματήσει καὶ ἔτσι ὁ σωφὲρ μπόρεσε νὰ ἀναπτύξῃ μεγαλύτερη ταχύτητα.

Γιὰ μία στιγμή, ὅλοι, ὅσοι ἔβλεπαν καὶ ἄκουαν τὸ γέρο, εἶδαν τὴν θέσι του ἀδειανή!...

Δύο-τρεῖς, ποὺ ἦσαν πλάϊ στὴν θέσι του, σταυροκοπήθηκαν:

“Ἄγιος, ἄγιος ὁ Θεὸς ὁ Μεγαλοδύναμος...”, εἶπαν.

Ἔνας δὲ ἀπὸ αὐτοῦς, γύρισε πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶπε φωναχτά:

–Καταλάβετε, τώρα, ποιὸς μᾶς γλύτωσε ἀπὸ τὴν σύγκρουσι; Ὁ ἴδιος, ὁ γέρος μὲ τὰ ἄσπρα γένηια εἶναι ὁ Προστάτης τοῦ Λαοῦ μας. Ὁ Ἄη-Νικόλας...

–Δὲν ξέρω τί θὰ κάνουμε, σύντροφοι,... εἶπε ἐν τῷ μεταξύ ἄλλος. Ἐγὼ ὅπου θὰ βρεθῶ, θὰ πῶ γιὰ τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ Ἁγίου Νικολάου κι ἂς μὲ κλείσουν σὲ ψυχιατεῖο, ἂν μποροῦν. Σᾶς ἔχω ὅλους μάρτυρες καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἐσένα σύντροφε...

Ὁ νεαρὸς κομμουνιστὴς σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του ἐπὶ μακρὸν.

Ἔστερα ἀπὸ δύο ὥρες, τὸ λεωφορεῖο σταμάτησε καὶ ὅλοι κατέβηκαν γιὰ νὰ πιοῦν ζεστὸ τσαϊ. Ὁ νεαρὸς κομμουνιστὴς πλησίασε μερικὸς συνεπιβάτες του γεμάτος συγκίνησι. Ἐζήτησε τὶς διευθύνσεις τους. Τοὺς ἔδωσε καὶ αὐτὸς τὴν δική του. Τὸ ἴδιο ἔκαμαν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μεταξύ τους.

–Ξεύρετε τί προτείνω σύντροφοι;... εἶπε μία νεαρὴ γυναίκα. Νὰ μὴ χαθοῦμε! Αὐτὸ ποὺ εἶδαμε σήμερα καὶ ἀκούσαμε μὲ τ’ αὐτιά μας εἶναι μεγάλο πρᾶγμα. Πολὺ μεγάλο. Τί νὰ προμηνή, ἄραγε; Ἀσφαλῶς κάτι καλὸ. Γιατὶ ὁ γέρο-Παπούλης εἶναι ὁ Προστάτης τοῦ Λαοῦ μας...».

* * *

ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟ Θαῦμα ἐκθέτει αὐτόπτης μάρτυς.

«Δὲν γράφω περισσότερα», λέγει, «γιατὶ συγκινήθηκα καὶ κλαίω. Ἦμουν κι ἐγὼ στὸ λεωφορεῖο».

(*) Ἀρχιμ. Θεοφυλάκτου Μαρινάκη, Οἱ Ψυχὲς τῶν Νεκρῶν μας, Θεσσαλονίκη ἄ.ἔ., σελ. 151-153. Ἐπιμελ. ἡμετ.